

Ex ossibus ultor!

George Coșbuc

A fost un tânăr împărat -
De la mișei a smuls averea
Și-a smuls de la tirani puterea
Și mulți nebuni a spânzurat.

Dar patru inși vorbind în șoapte
L-au dus în giulgiuri învelit
Și-n codrul cel mai tăinuit
L-au îngropat târziu în noapte.

Cei tari au zis: „A fost mișel!
Ne-a prigonit prea multă vreme.”
Iar popii fulgerau blesteme
În cei ce mai vorbeau de el.

Nici voie să-și cernească portul,
Nici drept să-l plângă n-au avut.
Și niciodată n-au știut
În ce pământ le doarme mortul.

Și nu vor ști! Căci groapa lui
În blestemat pământ s-ascunde.
Nici soare-acolo nu pătrunde,
Nici plângerile nimănui.

Jurat-a iadul să-ngrădească
Cu nopți de veci acest mormânt;
Iar brazii tac, că nici un vânt
Nu-i clatină ca să vorbească.

Dar noaptea-n zare, uneori,
Când e furtună-n depărtare,
La margini de-orizont răsare
Un fulger alb, târziu spre zori,

Și-ntruna spre pădure arată
Și scapără spre ea mereu;
E, parc-arată Dumnezeu
Spre groapa cea de veci uitată.

Iar într-o noapte va lovi!
Și spintecată de lumină
Fugi-va noaptea cea haină,

Și brazii-n flăcări or vorbi.

Și-atunci, cu fulgerul tovarăș,
Ieși-va mortul împărat,
Și-n iadul lor, de unde-au plecat,
S-or prăbuși tiranii iarăși.